

Nr 180.

Av herr **Andersson, Karl Andreas**, i anledning av Kungl.
Maj:ts förslag till lag om ägogränser.

Genom proposition nr 70 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga av Kungl. Maj:t uppgjort förslag till lag om ägogränser jämte tre andra därmed i samband stående lagförslag.

Att förslaget till lag om ägogränser av Kungl. Maj:t nu framlagts, synes närmast hava föranletts av en framställning till Kungl. Maj:t från Svenska Fiskareförbundet, i vilken framställning särskilt framhålles, att de nu rådande förhållandena i avseende å fiskerätten i de så kallade större insjöarna medförde synnerligen stora olägenheter för fisket. Förbundet hemställde därför, att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med förslag till lag om fastställande av yttergränsen för strandägares områden i vissa större insjöar. Det synes ock vara synnerligen angeläget, att ägogränserna i dessa sjöar snarast möjligt måtte bli reglerade.

Det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget till lag om ägogränser innehåller emellertid i 5 § även bestämmelser om, huru stort område vid havsstranden skall tillhöra strandägaren. Vid öppna havsstranden och utom skären skulle, så framt ej annorledes är lagligen bestämt, strandägares område i vattnet sträcka sig etthundraåttio meter från det ställe invid stranden, där stadigt djup av två meter vidtager. Inomskärs skulle allt vatten tillhöra strandägarna.

Dessa förslag till ägogränser äro tydligen, såsom ock framgår av lagberedningens år 1909 avgivna förslag till ny jordabalk, baserade på motsvarande bestämmelser om rätten till fiske i 1896 års lag om rätt till fiske. Utom dessa bestämmelser om rätten till fiske synes det för närvarande ej finnas några närmare stadganden om, huru långt ut ifrån stranden vid havskusten strandägares enskilda vattenområde sträcker sig.

Man har, som nämnt, utgått ifrån bestämmelsen i 2 § av lag om rätt till fiske, varest strandägares fiskerätt i havet är reglerad på samma sätt som i Kungl. Maj:ts ifrågavarande förslag till bestämmande av strandägares vattenområde. Det må emellertid erinras om, att från nämnda bestämmelse om fiskerätt finnas flera mycket betydelsefulla undantag, som gälla stora sträckor av kusten. Därtill kommer, att stadgandet där- om, att saltsjöfisket inomskärs tillhör strandägare, för mycket betydelse- fulla delar av kusten ej tillämpas. Strandägarna anse sig nämligen här ej äga ensamrätten till fisket inomskärs. Detsamma gäller även för vissa delar av kusten beträffande bestämmelsen om fiskerätten vid öppna havs- stranden och utom skären. Bestämmelserna ifråga kunna i dessa fall ej sägas motsvara det allmänna rättsmedvetandet. Man kan därför ej värja sig för betänkligheter mot att nu antaga en bestämmelse, som på samma otidsenliga sätt skulle angiva gränsen för strandägares enskilda vatten- område.

Emellertid tillkommer ännu en omständighet, som ensamt den gör att jag anser mig böra påyrka uppskov med fastställande av ägo- gränserna i havet. Gällande bestämmelser om fiskerätten vid havskusten hava varit föremål för mångfaldiga klagomål ifrån fiskarebefolkningens sida. Motioner hava också väckts i riksdagen, avseende att undanröjda de påtalade missförhållandena. På grund härav har också Kungl. Maj:t igång- satt en utredning angående fiskerättsförhållandena i havet, vilken utred- ning anförtratts åt kammarrådet A. W. Dufwa. Enligt inhämtade upp- lysningar kan denna utredning förväntas vara avslutad inom den när- maste framtiden. Under dessa förhållanden synes det ej vara lämpligt att, innan resultatet av denna utredning föreligger, bestämma ägo- gränserna i havet. Som redan nämnts, har lagberedningen i sitt förslag till bestämmande av dessa ägo- gränser utgått ifrån stadgandena om fiskerätten. Skulle nu Kungl. Maj:ts förslag i denna del bifallas, och sedermera frå- gan om fiskerätten upptagas till behandling, skulle det betyda att gå den motsatta vägen. Det lär nämligen ej kunna undgås, att ett beslut nu angående gränsen för strandägares enskilda vattenområde kommer att utöva inflytande vid behandlingen av eventuellt framkommande förslag om ny reglering av rätten till fiske vid havskusten. Fisket lär väl i denna fråga hava den större betydelsen, och frågan om rätten därtill torde därför först böra avgöras.

Då sålunda enligt min mening riksdagen, innan den avgör frågan om ägo- gränser vid havskusten, bör avvakta resultatet av den pågående utredningen angående rätten till fiske vid samma kust och de förslag, som på grund därav må framläggas, får jag hemställa,

att riksdagen ej måtte bifalla Kungl Maj:ts ifrågasvarande förslag till lag om ägogränser i vad den avser bestämmande av strandägares område i vattnet vid havsstrand.

Stockholm den 25 februari 1921.

K. A. Andersson.
